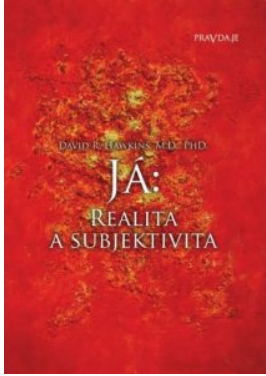

Kapitola 12: Emoce

Předcházející část: Kapitola 11: Překonání světa

<p>JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma. Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost. Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □ Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku. Vydalo nakladatelství PRAVDA.Je – 2020</p>
--	---

Závazek k nejvyšším duchovním cílům má tendenci vynášet na povrch vady ega, které lze očekávat. Vady jsou neodmyslitelné struktury ega a neměly by být brány osobně. Ego není skutečné „vy“; to bylo zděděno v rámci toho, že se člověk narodil člověkem. To v podstatě pochází ze zvířecího světa a evoluce vědomí probíhá prostřednictvím primitivních fází lidského vývoje, tak lze říci, že hledání osvícení rekapituluje historii lidské evoluce.

Hledání osvícení je velmi důležitým závazkem, a je ve skutečnosti nejtěžší ze všech lidských snah. Může být střídavě namáhavé nebo povznášející, vzrušující nebo nudné, náročné nebo inspirované. Existují obrovské průlomy, i zdánlivě rozrušující nemožné překážky. Lze očekávat, že tento vzor je součástí průběhu. Ego se staví na odpor a bojuje o přežití. Proto, když se objeví jeho sklony, je to třeba považovat za znamení úspěchu a ne za selhání. Když se vynese na povrch odolnost ega, mělo by to být považováno za pozitivní znamení, a ne být příčinou zděšení. Vnitřní hledání, které charakterizuje duchovní cestu, je rekapitulace evoluce ega z prehistorických dob k současnosti, ale tentokrát máme dar svobody volit jinak.

Dosud jsme se zabývali vyššími úrovněmi vědomí nad 200, vnitřní strukturou ega a způsoby, jak překonat postoje a paradox „protikladů“ na různých úrovních. S některými úpravami lze stejné principy aplikovat na úrovně vědomí pod 200. Ty mají tendenci se vracet jako skryté aspekty osobnosti a mohou se vynořit pouze v určitých specifických činnostech nebo vztazích. Tyto jsou často označovány jako defekty charakteru nebo emocionální problémy. Některé mohou být přetrvávající a přitěžující, vyžadující zvláštní nápravu.

Pýcha

Existuje normální, neškodná úroveň pýchy, která je správněji označována „sebeúcta“

nebo „péče o sebe“. To znamená, že člověk má správně nakročeno dopředu a normální spokojenost je výsledkem úspěšného úsilí a úspěchu. Tyto formy pozitivního obrazu sebe sama jsou výsledkem úsilí, a proto jsou vhodné, a ne nutně inflací ega. Byly zasloužené a mají realistický základ. (Poznámka překladatele: Jde o hrdost – v angličtině pro hrdost a pýchu je stejný výraz.)

Pýcha jako duchovní vada znamená pyšnost jako postoj a pozici. Je to arogance, která se může vztahovat na víru, myšlenky, názory a obecný postoj. Je stav, že se člověk cítí lepší než ostatní. Tohle nadhodnocení vlastní ceny se běžně označuje jako egoismus. Protože se nezakládá na úspěchu a je nezasloužené, je křehké.

Protože je pýcha zranitelná, musí být neustále v obraně a může být doprovázena vztahovačností a postojem „stále ve střehu“. Jeho slabost je běžně rozpoznána v pořekadle „Pýcha předchází pád“. Pýcha je zranitelná, protože to je svévolná pozice. Pýcha je inflací ega a jako balón je snadno propíchnuta. Lichocení krmí pýchu, protože pýcha je marnivá. Marnivost je egocentrická a je psychologicky založená na narcismu. Její nevýhodou je, že snižuje schopnost být soucitný a milující vůči ostatním lidem.

Pýcha, ve svém nejpřísnějším duchovním smyslu, se vztahuje k odmítnutí vzdát se k Bohu jako Nejvyššímu zdroji své existence. Je to tedy jemný postoj soutěžit s Bohem o svrchovanost.

Za duchovní marnivostí je odmítnutí pokory, protože egoismus pokoru špatně chápe jako submisivnost, méněcennost a ponížení. Skutečně pokorní lidé jsou imunní vůči ponížení. Falešná pokora je založena na stejném nedorozumění. Pravá pokora je založená na přesném posouzení bez připisování hodnoty nebo ceny. Například opravdu přesný a pokorný vědec si je zcela jistý výhod, nevýhod a omezení vědecké metody, včetně logiky a rozumu. Skutečně pokorný člověk může pocítit velkou spokojenost díky i velkým úspěchům bez pýchy a může tedy získat kredit bez tajného pyšného postoje a falešné pokory.

Nejlepším lékem na pýchu jsou vděčnost, uspokojení a vděčnost. Pravá pokora dovoluje říci, bez pýchy, že fakta jsou jen fakty. Člověk může být pokorný a současně připustit, že ano, že je skutečně největší a nejlepší v určité konkrétní oblasti, přinejmenším v současnosti. To je možné, pokud se nezapojuje inflace ega. Pokud se jedná o egoismus, pak člověk cítí, že musí být falešně pokorný a pokoru předstírat. Společnost uznává velkolepost, významné úspěchy nebo postavení, aniž by to bylo nutně provázené pýchou. Velikost realisticky přijímá důležitost pozice nebo úspěchu aniž by se tím nafoukla. Kvůli tomu člověk často odděluje osobní já od své role, pozice nebo funkce. Osobnost, která založila pyšnost na narcistické inflaci ega, má tendenci mít „oprávněný“ postoj, který nebyl získán osobním úspěchem.

Pocit oprávnění či nároků jako emocionální a psychologický postoj vychází z nevyřešené infantilní narcistické egocentričnosti. Je to „dítě“, které se skrývá za zuřivou citovou citlivostí hraniční poruchy osobnosti, stejně jako egotistického diktátora, který bezohledně způsobí zničení své vlastní země a její populace. Postoj oprávnění a nároku je také spouštěcím odrazovým můstkem pro

domácí násilí a zlé zločiny. Notorický zločinec má pocit, že má nárok si násilím vzít to, po čem touží, na úkor utrpení a porušení práva ostatních.

Nároky zbytnělého ega tvoří samotné jádro toho, co je viděno jako zlo ve společnosti. Jsou pramenem domácího konfliktu a zločinu. Je to tajný postoj „Božského práva králů“, který byl demonstrován nadměrnou krutostí a masovým vražděním vojenských dobyvatelů a diktátorů v průběhu věku, který zničil celé populace.

Egoismus je doprovázen citlivostí na oslabení, která způsobuje, že se takový člověk cítí znehodnocený, a proto rozzlobený a paranoidní. Toto lze vidět u chronických „vzteklounů“, tyranů a násilníků, jejichž paranoidní přecitlivělost vede k tomu, že se ve všech společenských situacích setkávají s „urážkami“. Mnoho takových lidí vede spory a peticemi žádají odškodnění „špatností“, které jsou pouze deformacemi vnímání extrémních postojů. Někteří se stanou chronickými demonstranty a mohou být viděni na každé protestní demonstraci nebo průvodu.

Přecitlivělost a nadměrná reaktivita na skutečnou či imaginární nebo bludnou urážku může vyvolat obrovskou zuřivost, která je nebezpečná a masivně ničivá, jako například zabíjení mnoha lidí, vypalování domů a lesů, střelba zaměstnavatelů („going postal“ – nekontrolovatelná zuřivost), vraždění manželů a nepřítetnost berserků.

Pýcha nároků také vytváří charakteristický nedostatek výčitek za zločiny či hrubé páchaní genocidy, protože nárok je doprovázen přesvědčením, že je „oprávněný“. Tento přístup lze otevřeně vidět v kultuře pouličních gangů, kde být „nerespektovaný“ odůvodňuje dokonce i vraždu.

To, že „nízké sebevědomí“ je příčinou antisociálního chování, bylo oblíbenou iluzí sociologických, psychologických a politických postojů po celá desetiletí. Naopak, zločinci a jiní devianty mají často přebujelé grandiózní sebevědomí. To je snadno pozorovatelná klinická skutečnost, která nyní dokonce dosáhla veřejného povědomí v médiích (Sullivan, 2002).

Dobyvatelé ve válce se cítí oprávněni vydrancovat a znásilnit poražené, a „opodstatněná nelibost“ denně ničí štěstí a klid běžné osoby. Stejný egocentrický postoj vyvolává žárlivost a závist, které patří k negativnímu emocionálnímu melodramatu lidského stavu. Takové jednání a emoce podkopávají emocionální bezpečnost mnoha lidí, kteří tráví své životy v rozhořčení, sebelítosti a pomstychtivých fantaziích.

Egoismus vede k přehnaným očekáváním, a proto je člověk neustále znepokojen tím, že není považován za „výjimečného“. Společnost reaguje negativně na související marnivost a nadměrné nároky. „Oprávněná“ osoba může být pomstychtivá a krutá, stejně jako výjimečně ješitná, konkurenční, žárlivá a náchylná k nenávisti.

Postoj „mám právo“ má tendenci být rigidní, tuhý, v obraně, a je často nezměnitelný jakýmikoliv známými prostředky. Tento přístup je v podstatě psychotický svou vnitřní grandiositou a je zásadně bludný. Tato neschopnost korekce vysvětluje, proč je skutečný zločinec neovlivněný pobytem ve vězení a pro

psychopata je charakteristické, že se nemůže poučit ze zkušeností.

Pýcha je nedotčená inspirací oddanosti, která je ochotná odevzdat marnivost Bohu. S duchovním vývojem přestává být dokonce i sebeúcta nutností nebo dokonce smysluplným konceptem. Pýcha i stud vyvstávají ze sebehodnotícího posuzování. V Realitě nemá „hodnota“ význam. Vše je tak, jak je, bez vysvětlení nebo nezbytných adjektiv. Pro pokročilé vědomí to, co si svět myslí nebo v co věří, nemá žádný skutečný význam ani důležitost.

Lidská psychika na celé sociální stupnici je připoutaná k hodnocení všeho podle přitažlivosti, žádoucnosti nebo hodnoty. Lidé mohou zasvětit celé životy sledování nějaké mystiky, kdy se jemné rozdíly nafouknou a jsou poté považovány za sociální symbolismus. To může vést k nekonečnému hledání statusu, majetku, bohatství a symbolů proslulosti, stejně jako k potřebě být „správný“.

Takzvaná duchovní pýcha je také hledáním statusu, ale v jiném klasifikačním systému. Existuje dokonce pýcha být duchovním hledačem, který je pak „lepší než“ hrubí „materialisté“ (např. paradox být pyšný na svou pokoru). Tomu lze zabránit tak, že člověk vidí, že všichni pracují na zvládnutí určité úrovně vědomí, aby mohli jít dál. Říká se, že člověk není hotov s tímto světem, dokud ho nezvládne. Tedy, Stupnice vědomí neukazuje úroveň „lepší“ než „ostatní“, ale pouze „odlišné“ od ostatních jako přechodné stupně evolučního pokroku.

Paradoxně je také duchovní pýchou mít negativní úsudek o pýše, duchovní pýše, marnivosti, nebo shlížet shora na status hledajících nebo na světskost. Přestože je pýcha – hrdost [1] odrazujícím prostředkem pro osvícení, je-li založená na skutečném úspěchu, je užitečnou motivací pro velkou část populace. Může být od ní upuštěno později, když již není potřeba, protože vnitřní naplnění ji již nevyžaduje.

([1] poznámka překladatele.: Tato věta je reakcí na anglické slovo „pride“, které je shodné pro pýchu i hrdost.)

V klasických východních duchovních tradicích jsou sanskrtské termíny **tamas**, **rajas** a **sattva** používány k široké klasifikaci hlavních úrovní vlivů ve vesmíru, včetně lidské psychiky.

Úroveň **tamas** se vyznačuje leností, nedostatkem tužeb a ambicí, nedbalostí, nedostatkem péče, nedostatkem motivace, opozicí, odporem, odmítáním, sobeckostí, negativitou, chudobou mysli i ducha a nedostatkem pozitivních emocí. Hlavní vlastnosti **tamas** jsou setrvačnost, odpor a nedostatek. Cesta z **tamas** nastává často skrze vznik touhy, chtivosti nebo dokonce hněvu a ve finále pýchou.

Rajas označuje úroveň aktivity, akce, dovednosti, zisku a plnění cílů. Další krok, „vysoký **rajas**“, je úroveň maximálního fungování, která je duchovním postupem překonána a konečně vede k **sattvě**, úrovni klidu, míru a uspokojení. Na této úrovni už nemusíte nic dokázat a cíle se postupně stávají spirituálnější a spíše vnitřní, než externí.

V **tamasu** člověk nemá svetr, který by nosil, nebo je špinavý a plný děr. V **rajas** je

svetr nový, pěkný a čistý. Ve vysokém rajas, má člověk sbírku kašmírových svetrů. V sattvě může člověk znovu nosit oblíbený starý svetr, který má v sobě díry; nicméně je čistý.

Jedním z nepozorovaných efektů televize je, že vyvolává touhu a hněv u těch, kteří jsou v tamasu, a mají tendenci se posunout do rajas, a mají touhu po majetku a vyšším životním stylu. Tak má každá úroveň svůj účel, užitečnost a hodnotu, a když je viděna v kontextu toho, že je stupněm duchovního vývoje, může to být soucitně pozorováno bez odsudku.

Společnost je neustále vyučována stále lepšími metodami k motivování lidí, kteří uvízli v tamasu. Ti, kteří žijí v beznaději, zoufalství a postrádají energii, potřebují pozdvihnout zájem o vzdělávání a naučit se zvládnout efektivnější styly.

Touha

Touha je chtění, které může být obsesivní, a když je nadměrné, jedná se o chamtivost a nenasytlost. Je to však důležitá cesta v lidských záležitostech a do značné míry motivuje celé hospodářství. Normální touha funguje, dokud nebudou splněny její požadavky. Jejím původním zdrojem je hlad zvířecího organismu. Její naplnění vede k pocitu úplnosti, aby se psychika mohla volně obrátit dovnitř a sledovat duchovní hodnoty. Samotná touha, stejně jako pýcha (anglicky pride), nemusí nutně být odsouzena jako špatná, protože je společensky užitečná, pokud vede k prospěšné činnosti, jako je vzdělávání a zdraví.

Chamtivost je odsuzována především proto, že motivace jsou sobecké a tedy i vykořisťovatelské. To vede k touze ovládat ostatní, a proto představuje připoutanost.

Touha je poháněna iluzí nedostatku, a přesvědčením, že zdroj štěstí je vně člověka, a proto musí být úsilím získán. Důležitost objektu touhy je tak nafouknutá a nadhodnocená svou symbolikou a mystikou. Potěšení ze smyslu pro Já je touhou blokováno. Když je tato touha naplněna, ego připisuje výsledný pocit radosti získané externí akvizici. Je to však chytrá iluze, protože skutečný zdroj potěšení je v tom, že blok k prožívání radosti z „Já“ byl dočasně odstraněn. Zdrojem prožívaného štěstí je záře z „Já“, které vyzařuje, když není uzavřené strastmi ega.

V závislostech je touha velmi silná a vede k posedlosti a toužebnému nutkání. Drogy nebo alkohol skutečně kalibrují velmi nízko, nicméně uspávají nižší vibrace ega, takže může být zažíváno vyšší Já. Drogy nebo alkohol nejsou schopné vytvořit „vysoký“ stav, „vysoká“ je zářivost Já. Ego připisuje příjemný pocit samotným drogám.

Radost kalibruje na úrovni 540 a výše, drogy kalibrují pouze na 80 nebo méně. Tak jak by mohla látka, která kalibruje pouze na 75, „způsobit“ zkušenosti, které mohou být ve vysokých 500+? Zřejmá odpověď je, že prostě nemůže. Analogicky drogy krátce rozpustí mraky, takže zasvítí slunce. Naivní ego připisuje extázi, radost a štěstí samotným drogám. Závislý člověk je skutečně závislý na radosti ze zážitku

Já a proto opakuje to, co považuje za jediný způsob, jak zážitek mít. Dokonce i jeden takový zážitek je nezapomenutelný. Člověk touží po „vysoké“ radosti, ne po samotné droze.

Pro duchovního aspiranta jsou touha a připoutanosti překážkou k pokroku, a jak vyvstávají, tak to, co symbolizují, může být odevzdáno Bohu. Současně mohou být odevzdány i jimi identifikované postoje, protože se stávají progresivní zátěží. Lidé často v určité fázi duchovního vývoje, a to je obecné pro aspiranty, odejdou od svého veškerého majetku. Později už majetek není považován za překážku, protože pocit vlastnictví zmizí a iluze již nejsou na něj promítány.

Chcete-li zrušit nekonečné sekvence chtění a chuti, je užitečné je zrušit tím, že uděláte cvičení s názvem „A pak co?“ Chci (lepší práci, více peněz, lepší auto, vysokoškolský titul, nebo cokoli), a následuje otázka „A pak co?“ Zjistí se, že odpověď je vždy konečnou vírou, že „a pak budu šťastný“. V běžném životě splnění přání přináší dočasnou úlevu, ale brzy se objeví nová touha. Úspěch a peníze jsou nejčastějšími iluzorními cíli a často se stanou posedlostí.

Je užitečné pochopit, že pokud není člověk spokojen s přítomným stavem, je pravděpodobné, že štěstí bude stále prchavé, jak se okolnosti mění, aby naplnily současnou touhu, tj. pokud štěstí je nyní nedosažitelné, bude to tak i nadále v budoucnu, protože schopnost najít zdroj štěstí ještě nebyla nalezena.

Hodnota askeze je v tom, že člověk objevuje schopnost být spokojený a šťastný s minimem pro uspokojení základních potřeb pro přežití. Je velkou radostí, když si uvědomíme, že člověk ve skutečnosti nepotřebuje vůbec nic, aby byl šťastný, ani externí podněty, jako je televize, hudba, konverzace nebo přítomnost dalších lidí nebo činnosti. Na pokročilejší úrovni se člověk dozví, že dokonce i zábavu mentální činnosti a myšlenky lze vypustit, a že vědomí samotné existence je dostačující. Existuje mnohem větší štěstí, když Já vyzařuje jako Božská vůle, což vylučuje veškerý nedostatek nebo jinakost. Není tu nic, co by chtělo, ani žádný zdroj touhy, protože totalita je kompletní ve své identitě jako nekonečné „Já“ (I).

V běžném životě je touha po úspěchu a postavení jako ambice považována za normální a představuje kvalitu aktivity rajas; je to tedy znamení evoluce vědomí nad hranicí odporu a letargie. Duchovní uchazeč konstatuje, že to není úspěšná aktivita nebo postoj, ale je překážkou, jejímž základem je pýcha a připoutanost. Tyto aspekty lze překonat tím, že se všechny aktivity odevzdají Bohu. Radost z dokonalosti je vnitřně obohacující a úspěch je doprovázen vděčností, spíše než hrdostí.

S dalším vývojem vědomí zmizí iluze osobního „já“ jako činitele, a aktivita je prožívána jako autonomní a bez námahy. To jsou běžné zkušenosti, které přicházejí z oblasti sportu a umění. Běžec prolomí bariéru „nemůžu“ a zažije běh bez námahy. Tanečník tančí bez námahy a je neúnavný. Pracovník přejde do nenamáhavého pohybu a nezažívá vyčerpání. Jakákoli činnost může mít za následek náhlý vznik nesobeckosti, která je radostná a dokonce se může stát extází. Poznání, že Já je autorem činů člověka a ne já, je transformační radost.

Spontánnost života je výrazem interakcí esencí bez námahy. Zázrak stvoření je spojitý a veškerý život sdílí Božství svého Zdroje, protože Božím řízením nic neživého neexistuje. Jakmile je odhalena posvátnost života, následuje vědomí toho, co se míní slovem „Gloria in Excelsis Deo! „

Je vidět, že jakákoli takzvaná duchovní vada nebo překážka může být odrazovým můstkem k jejímu překonání. Uvedením do souvislostí se to, co bylo negativní, stává pozitivním a cestou k objevu Boha. Každá vada obsahuje skrytý poklad a všechny údajné vady jsou cestou.

Vina

Toto je možná nejobávanější blok duchovního úsilí, který odstrašuje spoustu lidí, aby se vyhnuli duchovnímu hledání. Lidé prohlašují, že se obávají nahlédnout do sebe ze strachu z toho, co by mohli objevit. Vina je zdrojem strachu ze Soudného dne, neboť vyvolává strašlivé obrazy hříchu, pekla a Božího spravedlivého hněvu. Temná stránka existence člověka zahrnuje hřích, vinu, odsouzení a trest smrtí a peklem. Je to příkrov, který visí nad lidským životem, který je pak prožíván na propadlišti do pekla. Člověk se smrti obává jako spouště, která tento propad může způsobit v každém okamžiku. Člověk slyší, že v posledním okamžiku zpětně vidí svůj život jako Ducha vánoční minulosti (smyšlená postava z románu Charlese Dickense, pozn. překl.), který se zdviženým prstem obviňuje. „Běda, Duchu,“ říkají lidé, „Nemáš milosrdenství? Viděli jsme dost. Slyšíme řinčení řetězů. Jaký bude náš osud? „

Mnoho strachu je proto založeno na vině, protože nevědomí promítá do neznáma své představy toho, co odsuzuje. Vlastní dřívější odsuzování se promítá na strašného Boha, jehož hněvivá pomsta je mocná a příliš hrozná, aby se o tom dokonce přemýšlelo. To jsou základy strachu ze smrti, který je považován za Boží konečnou spravedlnost, ale ani smrt nestačí, protože hněvivé božstvo může nyní uvrhnout duši do pekla navždy.

V důsledku tohoto strašlivého scénáře se lidé vyděsili a popírají a posmívají se jakékoliv duchovní realitě. Předstírají, že neexistuje žádný Bůh, žádná duše a žádný posmrtný život, a tak doufají, že z tohoto hrozného scénář uniknou do milosrdného zapomnění. „Po smrti není nic“ je jejich sen o tom, že nakonec uniknou duchovní odpovědnosti. Pevně zavírají dveře „všem takovým fantaziím“. Přátelé respektují tyto touhy a přejí jim štěstí.

Všichni (kromě psychopatů) jsou obeznámeni s různými formami viny, jako je hanba, lítost, výčitky, sebe-obvinování, nízká sebeúcta, sebe-nenávist a jemné trestající výčitky svědomí. Náboženská osoba má tradiční způsob, jak zmírnit vinu, a sice vyznání, pokání, rozhřešení, modlitbu a odhodlání se polepšit, a člověk to může dodatečně kompenzovat odhodláním pro dobrou práci.

Vina je založena na třech hlavních postojích. Ty by měly být pochopené předtím, než je celý předmět viny řešen na velkém stupni.

(1) Jako každý aspekt ega, vina je založena na postoji, který vytváří perceptuální dualitu protikladů.

(2) Předpokládá se, že hypotéza je skutečností.

(3) Účastník akce věří, že se jedná o skutečnost.

Typické prohlášení o vině je následující: „Já (chyba č. 3) jsem to neměl udělat (chyba č. 2); proto jsem špatná osoba (chyba č. 1). „Hypotetický ideál je považován za realistický, zatímco ve skutečnosti, osoba jednala tak, jak bylo možné nebo rozumné v kontextu času, se svými silnými a slabými stránkami, které byly tehdy funkční.

Definice člověka sebe jako „já“ není pevná, ale variabilní. Protože je proměnná, kontext jednání má stejný variabilní vliv. Pokud si člověk myslí, „Jsem zoufalý“, bude dělat něco, co by neudělal, kdyby si myslel: „Jsem v bezpečí.“ Idealizované já není to samé já, které hraje na poli života. Ego / já kolísá od okamžiku k okamžiku. V jednom okamžiku je benigní, v druhém rozzlobené, jindy □□sobecké a podruhé, štědré. Vlastní jednání je iluzorní, stejně jako já v přítomném okamžiku je také iluzorní.

Rozhodnutí vycházejí z velkého množství základních přispívajících faktorů. Činnost je proto určena komplexní interakcí programů, a to jak vědomých, tak nevědomých, které zahrnují také neviditelný efekt dominujícího pole vědomí, kterému člověk podléhá v daném okamžiku.

Tyto faktory jsou podstatné pro to, co se nazývá „situační etika“, což je více srozumitelné než doslovná černobílá morálka a judaismus, protože zahrnuje více kontext, než jen obsah. Dokonce i soudy zvažují polehčující faktory (tj. kontext) při hodnocení případu, a v některých případech jsou zmírňující faktory tak silné, že převáží i legální odpovědnost. Každý čin je výrazem lidského vědomí v průběhu jeho evoluce v celém kontextu vesmíru. Toto souhlasí s citátem: „V té době to vypadalo jako dobrý nápad.“ Ego je sada programů, v nichž rozum funguje pomocí komplexní, vícevrstvé série algoritmů, kde rozhodnutí následuje určitou konstrukci myšlenek, které jsou různě váženy minulými zkušenostmi, indoktrinací a sociálními silami; nejsou to tedy okolnosti, které člověk sám vytvořil. Instinktivní pohon je připojen k programům, což způsobuje, že do hry vstupují fyziologické procesy. Inteligence v předním mozku může být geneticky zhoršená nebo ji lze snadno obejít silnými emocemi vystupující z primitivnějších, hlubších vrstev mozku. Jednání je také ovlivněno individuální životní fází a neviditelnými karmickými silami.

Je prospěšné zkoumat motivy, které vedou k politováníhodným činům. Tam je obvykle strach, například ze ztráty, být kontrolovaný či ovládaný, z nedostatku nebo selhání, nebo ze ztráty postavení. Navíc tam je impulzivita a nedostatek dostatečných informací, jako je rozdíl mezi pravdou a falší. To vše je zahrnuto pod obecným pojmem „lidská slabost“. Z hypotetického moralistického pohledu by člověk neměl podlehnout „slabosti“, ale kdo má být obviňován ze skutečnosti, že vývoj vědomí nepřivedl člověka k svatému vyřešení, zdravému mozku a prospěšným genům? Mohli bychom vinit rhinencephalon, že starý zvířecí mozek je dravý, aby přežil. Mohli bychom obviňovat rodiče nebo společnost. Mohli bychom obviňovat Pavlovovy reflexy z médií. Mohli bychom obviňovat DNA a lidský genetický fond, ze kterého se někteří lidé doslova narodí bez schopnosti mít dokonce svědomí a mají

pocit, že mají nárok na vše, co chtějí. Testosteron může určitě být obviňován z mnoha chyb v životě. (To je klinický fakt, že kastrování muži skutečně žijí o devět let déle než normální muži.) Mohli bychom obviňovat média za poškození morálky a okouzující zlo.

Koho bychom měli vinit v tomto kaleidoskopu interakčních faktorů? Kdo by měl nosit žíně, sypat si popel na hlavu a bít se v prsa? Když rozebereme nějaký jednotlivý akt, zjistí se, že nemá žádnou jedinou rozhodující příčinu a „ten kdo“ zdánlivě vytvořil akt, již neexistuje. Ale mysl říká: „Není to všechno jen racionalizace k odstranění viny?“ Existuje přesvědčení, že utrpení a pokání lidi polepší.

Vidíme z vnitřní složitosti dokonce i jednoduchého činu, že pouze Božská vševědoucnost by byla schopna soudit, tak vzniká duchovní diktum: „nesoudit“. Je to marnivost, která vede ego, aby si myslelo, že je schopné soudit druhé nebo sebe.

Neexistuje žádný důkaz z žádného zdroje vyšší pravdy, že Boha lze ovlivnit nebo uklidnit vinou. Velcí mudrci dějin nemluví o vině, ale namísto toho hovoří o „hříchu“ jako o nevědomosti. Učí, že některé činy budou mít za následek přechod duše do nepříjemné oblasti, zatímco ctnost vede po fyzické smrti do vyšších říší. Pouze to uvádějí jako skutečnost, nesnaží se hrozit, zastrašit nebo děsit.

Dřívější chyby je nutno zkoumat soucitně a odpovědně, což je jediný způsob, jak opravit chybu. Člověk si musí vyjasnit záměr jednání v té době, stejně jako rozdíl mezi vinou a lítostí. Lítost pro minulé jednání, které nelze vrátit, je často vhodnější. Pravá vina se vztahuje na záměr, zatímco lítost se týká nepříznivých výsledků.

Lze snadno pozorovat, že mysl není často racionální, nebo spolehlivá, ani nemá potřebná fakta, která by ospravedlnila jakékoli akce. Unáhleně dochází k závěrům, aniž by nejprve prošetřila situaci. Dále tu působí tlaky okolností a mysl podléhá častým epizodám „mikro šílenství“ a ve skutečnosti se stává poměrně iracionální. Toto lze běžně pozorovat. Lidé často říkají: „V té době jsem musel být šílený.“ I když mysl obvykle zruší „šílené“ možnosti nebo volby, nelze počítat s tím, že je to naprosto absolutní. To je jeden z několika důvodů, proč podniky vyžadují dva podpisy na kontrolu velkých množství.

Zkušenostně je vina provozní „realita“ až do doby, než jsou základy ega odstraněny. Duchovní hledači mají někdy sklon se kriticky dívat na své minulé činy ze své nové duchovní pozice. To by mělo být prováděné se soucitem. Minulé chyby vznikly v odlišném kontextu. Nejlepším řešením viny je odevzdat se Bohu a svým bližním a odpustit sobě a ostatním.

Trápení není pro Boha darem, tak jako dešťový oblak není darem pro nebe. Vina se může stát vnitřním požitekem. Využívá energii, kterou je lépe obrátit na službu k bližnímu. Je nutné odpustit sobě samému i ostatním, jinak se ego stává posílené svým odsuzováním. Nenávist k sobě musí být odevzdána Bohu, stejně jako egocentrická, narcisistická sebestřednost. Je to lpění na minulosti, kde nelze realitu objevit.

Hněv

Hněv začíná v dětství, kde pochází z frustrace narcistických potřeb. Jeho primární základ je vidět ve světě zvířat, kde bojování a hašteření pro jídlo, území a s druhy jsou vrozeným stavem. V sofistikovanějším dospělém životě se tento hněv stává propracovaným a týká se sociálních otázek a postavení, jako je správný versus špatný, vina versus nevinnost a frustrovaná očekávání.

Hněv vzniká, když vnímání signalizuje hrozbu pro ego, které se pak vrací k základní reakci zvířete. U dítěte může hněv směřovat k dospělému člověku, který je považován za frustrující pro jeho chtění. Ačkoli původ hněvu je intrapsychický, je běžně promítán směrem ven, nebo má za cíl zastrašit a ovládat ostatní.

S posunem pozornosti od subjektivního účastníka k pozorovateli, člověk vidí narcistický důraz na očekávání, a že je to postoj ega, který činí osobu urážlivou nebo hněvivou. Rozhněvaná osoba tajně cítí, že má nárok na splnění svých potřeb a tužeb a má nereálná očekávání od života. Hněv může také být postoj a zranitelná pozice ega. To vede k agresi, a ne ke zdravější alternativě sebeprosazení.

Základním lékem na hněv je pokora, což je protiváha k egoismu, který ho napájí. Dítě skryté v rozhněvaných osobách brojí proti nekalostem života, což je vlastně vnímání urážlivého, zkaženého dítěte. Narcismus vyvolává přesvědčení, že si osoba zaslouží to, co chce, protože narcistické jádro ega se zajímá pouze o svou přehnanou důležitost. Když dítěti svitne, že vesmír je lhostejný k potřebám jeho ega, zachvátí ho hněv, který se přenáší do vzorců mezilidských konfliktů. Hněv se pak stává zbytečným pokusem ovládat ostatní, aby se stali subjekty, kterými lze manipulovat, nebo je obviňovat z frustrace.

Nejlepší obranou proti vývoji hněvu je vidět ostatní, jak vyrovnaně, se sníženým očekáváním a s pokorou, odevzdávají naplnění vlastních požadavků Bohu. S postupným opuštěním požadavků a očekávání ega se hněv zmenšuje.

Takzvaný spravedlivý hněv a rozhořčení jsou moralistické inflace pozic a očekávání od ostatních. S nenávistí se hněv fixuje na vnějšího nepřítel a je vlastně projekcí ega a jeho vlastní vnitřní nenávistné tendence na zástupné symboly. „Nenávist k hříchu“ je stále jen nenávistí, a protože je to stále jen nenávist, není to morálně nadřazený postoj. Nenávist k hříchu vytváří absurditu, kdy chyba odsoudí chybu. Je zbytečné hrozit pěstí v rozhořčeném hněvu nad hříchy jiných, je to jen demagogie.

Hlavním zdrojem duchovní omylů je mísit různé oblasti, jako kdyby byly na stejné úrovni reality. Velryba nezápasí s tygrem, existují v různých světech. Pojem Boha, který bojuje se silami zla, je nemožnost způsobená pocitu viny a fantaziemi ze strachu. V realitě neexistuje žádná hrozba pro nebe, pro Boha, ani pro čistotu absolutní reality. Realita existuje a nereálné nikoli, a proto realita nemůže být ohrožená neskutečným.

Jediné místo, kde dochází ke střetnutí a interakci mezi silami dobra a zla, může být možné v nižších astrálních oblastech, nebo v lidské představivosti. Lidská představivost, jako film, zachází s nemožnostmi jako se skutečnostmi a dává jim

grafickou interakci jako ve filmu Válka světů.

Je užitečné připomenout, že mysl není zcela schopná odlišit pravdu od falešnosti a že primitivní mysl je toho schopná ještě méně. Mýty, báje, nebo eposy uspokojují potřebu vyjádřit jisté lidské strachy a naděje ve svůj osud. Jsou poetické, ale nejsou to fakta, ani neodrážejí duchovní skutečnosti a ještě méně absolutní pravdu. Nereálné nemusí být odsouzeno, pouze to, co existuje lze kritizovat. Nereálné musí být pouze osvobozeno Pravdou.

Kniha Zjevení (Apokalypsa, která kalibruje na 70) byla zneužívána náboženskými demagogy po celá staletí. Její autor Jan kalibruje na úrovni 70. Důvěřivá naivita obyvatelstva je úrodná půda pro manipulace a zastrasování. Během staletí, a to včetně současné doby, se četní lidé, média a proroci zapojili do celých dramát nižší astrální říše. Opakovaně se důvěřivci připravují na „konec časů“. Různé náboženské kultury a sekty jsou okouzlené apokalyptickou legendou, která se znovu a znovu vynořuje a zachycuje představivost vnímavých lidí. Celá legenda je založena na kolektivní vině člověka, strachu a duchovní nevědomosti, dále na nadějně pýše, že patříme mezi „vyvolené“, a že je člověk vybrán jako jeden z mála favorizovaných.

Falešnost (lež) je založena na síle a strachu, pravda je založena na moci. Falešnost vyvolává strach, protože je založena na iluzi. Pravda nemá nic společného se strachem nebo útokem. Falešnost získává vliv pouze loajalitou a věrností, protože nemá žádnou vnitřní moc. Obávané „konce času“ se týkají nižších astrálních oblastí, kde platí falešné iluze.

Strach

Hlavními oporami ega jsou pýcha (nevědomost), touha (propagovat jeho pokračování) a strach (ze smrti). Z nich je nejdůležitější strach, protože zranitelnost ega spočívá v tom, že jeho zdánlivá realita je iluzorní, a proto podléhá deziluzi.

Nejvíce převládající vědomý strach je kvůli fyzickému přežití, protože tělo je považováno za primární realitu života. Tělo je také důkazem toho, že je oddělené, jedinečné a individuální; proto se mysl stává nástrojem, který slouží především k fyzickému přežití plus jeho vybavení a komfortu, statusu a bezpečnosti. Schémata a snahy o zajištění přežití nebo úspěchu zabírají čas a energii většiny lidí. Ego se identifikuje se vším tímto zpracováním, a obavy a obrany se stanou nesčetnými a nekonečnými.

Investice ega mají podobu pýchy a identifikaci se systémy víry, proto je třeba je bránit. To vede k přehnané ostražitosti k nebezpečí, jako u divokého zvířete. Je třeba bránit vše, co je cenné, proto se nebezpečí skrývá všude. Ego stále číhá na každou pomluvu, urážku, nebo zasahování do svých věcí. Mysl je paranoidní a kolektivní paranoia může ovládat celé země, například Rusko během dlouhé studené války.

Kvůli investicím ega, bezpočtu postojů a falešným identifikacím jsou jeho obavy nekonečné a neustálé. Odpadají pouze tehdy, když se „já“ postojů vzdá, a obavy týkající se fyzického přežití a pocitu oddělenosti se zmenší v důsledku úplného

odevzdání života a přežití člověka Bohu.

Nekonečné každodenní obavy z obecných lidských životních podmínek se nazývají starosti a úzkost. To je tak převládající stav, že byl přijat jako součást „normálního“ života. Četné aktivity jsou motivované touhou uniknout strachu, a často většinu životních činností podvědomě strachy motivují. Ježíš Kristus řekl, že strach je posledním, konečným negativismem, který má být odevzdán.

Buddha vyjádřil základní obavy před 2500 lety jako „nemoc, chudoba, stáří a smrt.“ Jsou to všechno obavy ze ztráty, které se staly všudypřítomné a zabarvují všechny činnosti: ztráta privilegií, postavení, titulu, pověsti, vztahů, mládí, majetku, vlivu, moci, lásky, peněz, síly, dovednosti, sexuální přitažlivosti, statusu, pohodlí, příležitosti, duševních schopností a tak dále.

Obecný trend strachu je způsoben ztrátou aktiv, která znamenají ztrátu radosti, uspokojení nebo prostředků k přežití. Sebedůvěra je normální ochranou před mnoha obavami a tato kapacita je posílena často bolestivým poznáním životních dovedností v průběhu událostí.

Společným prvkem většiny obav je, že jsou založeny na iluzi, že štěstí je závislé na vnějšku, a proto je zranitelné. Překonání iluze zranitelnosti přináší velkou úlevu a člověk přestává být řízen strachem, takže se život stává příjemný, plný spokojenosti a bezstarostný, a sebejistý postoj nahradí neustálou ostražitost.

Zastavení strachu je výsledkem učení, že zdroj štěstí a radosti je uvnitř. Vyplývá z toho, že uznává, že zdroj radostí je ve vlastní existenci, která je nepřetržitá a nezávislá na externích jevech. To vyplývá ze vzdání se očekávání a požadavků od sebe, světa a druhých lidí. Představy, že „mohu být šťastný, jen pokud vyhraju nebo dostanu to, co chci“ jsou zárukou obav, úzkosti a nešťastnosti.

Strach je eliminován akceptováním vlastností vrozených lidskému stavu, které přináší uklidňující uvědomění, že nepohodlí člověka sdílejí všichni stejně. Výsledkem je uzdravující soucit s veškerým životem. Stát se milujícím přináší konec strachu ze ztráty lásky, láska plodí lásku kamkoli jde.

Strach kvůli přežití je eliminován vědomím, že pokračování přežití člověka je již dáno a zaručeno Já a jeho karmickým dědictvím. Přesný čas smrti byl již stanoven při narození. (Toto tvrzení je potvrzeno jako pravdivé při testování svalů.) Uvědomte si to také, že žádné „nehody“ nejsou ve vesmíru možné.

Dá se také udělat jednoduché cvičení nazvané „princip jistoty smrtelného lože“: Člověk si promítne dopředu nevyhnutelnou scénu svého nevyhnutelného zániku a uvědomuje si, že spěje ke konci, a musí přežít dobu trvání, nutnou, aby se dostal do konce. Veškerý strach je zcela eliminován realizací Já, protože v tomto stavu existuje absolutní vědění o nesmrtelnosti – která je skutečnou realitou člověka, a netýká se jí ani narození nebo smrt, ani změny.

Hluboký fakt, který eliminuje strach z přežití je, uvědomit si, že přežití člověka skutečně udržuje v každém okamžiku „Já“, které je nekonečně všemocné. Ego / mysl / já dělá, co dělá, aby přežilo, protože je pod „dozorem“ a „kontrolou“ přítomnosti

Boha uvnitř. Ego bere za své udržování životní činnosti a idejí aniž by si uvědomilo, že je řízeno, aby tak činilo, převažujícím vlivem všemocného pole a kontextem života, božským Já.

Život je udržován zdrojem samotného života, který je stále přítomen. Důvod, proč užíváme vitamíny, je kvalita a zásada Já zvýšit přitažlivost toho, co zlepšuje život, tak dlouho, jak je to vhodné. Když určená doba života končí, Já udržuje existenci života ducha, místo života těla.

Samotný život není přerušen, ale pouze změní formu. Zdrojem a podstatou života je Bůh, který nepodléhá zániku. Člověk nemůže přijít o svůj zdroj. Smrt je konec jedné kapitoly série příběhů, které nakonec skončí pouze tehdy, když se autor – ego odevzdá svému zdroji.

Já je jako vnitřní babička, která hlídá dítě, aby si nezapomnělo vzít pláštěnku nebo zaplatit nájem. Bůh není zlověstný, ale milující. Obavy vznikají z představivosti.

Při zkoumání se zjistí, že většina životních činností v podstatě souvisí se zajištěním fyzického přežití pomocí sofistikovaných nástrojů, jako je vzdělávání, zdraví, úspěch, majetek, domy, auta, peníze a status. Všechno toto úsilí se stává nekonečným otroctvím a zdrojem stále úzkosti.

Lidé, kteří mají zkušenosti s pobytem mimo tělo nebo s blízkostí smrti, si vzpomínají na překvapení z hlubokého pocitu svobody a míru, který je doprovázený ztrátou existenčních obav, které stále existují, když má člověk fyzické tělo. Stejné uvolnění z existenční úzkosti se objeví, když je dosaženo úrovně vědomí 600. Na této úrovni přestane identifikace sebe sama s jeho tělem, a člověk vidí tělo jako zcela autonomní.

Strach, který je třeba překonat, souvisí s definicí ega jako sebe, s identifikací s postojem a fyzikem. Když to má být překročeno, ego čelí iluzi smrti, že jeho předpokládaná identita je zdrojem jeho existence. Jediná skutečná smrt, kterou lze zažít, je odevzdat Bohu iluzi, že člověk je autorem vlastní existence, což je skutečně zážitek neznámý, dokud tato poslední událost nenastane.

Ego se obává ztráty vědomé existence a její konečné odevzdání znamená čelit „velkému neznámému“. Poslední krok proto vyžaduje velkou odvahu, víru a přesvědčení o pravdě velkých učitelů. Jádro ega se pak vzdává Božské milosti, a zjevení zajišťuje, že vymaže poslední známky strachu, protože jeho zdroj byl odstraněn.

Smutek

Ztráta toho, co je oceňováno, kvůli připoutanosti z identifikace, má za následek jedinečnou bolestivou emocionální reakci, která se nejprve objevuje ve vývoji vědomí na úrovni vyšších zvířat. Pes, kočka, vlčí smečka a sloní rodina, ti všichni truchlí při ztrátě společníka, kamaráda nebo člena skupiny. Tato zranitelnost je nejzávažnější u dítěte, pro které je ztráta matky zásadní a život ohrožující.

Ztráta způsobuje fyziologické reakce a změny v mozkových neurotransmiterech. Dochází k poklesu hladiny serotoninu v mozku a k poklesu imunitního systému. Kromě toho nastávají pokles fyzické energie, ztráta chuti k jídlu a poruchy spánku. Úzkost je však především emoční / duševní, a když je těžká, přináší myšlenky na sebevraždu. Je to jako kdyby člověk ztratil nenahraditelnou část sebe a nenahraditelný zdroj štěstí. Smutek se může prohloubit k těžké, ochromující depresi a stát se život ohrožující, vyžadující profesionální léčbu.

Myslí se k myšlenkám, vzpomínkám a obrazům ztracené osoby, objektu nebo stavu. Základem smutku a ztráty je připoutanost, která může zahrnovat cokoli, co je ceněno, jako například postavení, status, mládí, titul, věci, členství ve skupině nebo dokonce detaily tělesné konfigurace nebo vzhledu.

Kompensací ztráty pro duchovně oddaného člověka je uvědomit si, že ztráta představuje příležitost pro větší svobodu. Připoutanost je zátěž a pouto ega. I když je odmítnutí zpočátku pociťováno jako emocionální stres, vzbudí uvědomění, že otroctví by muselo být včas předáno Bohu v procesu upuštění od iluze, že zdroj štěstí je externí. Pravým zdrojem štěstí a radosti je Já, a ne identifikace egem / já. Podrobným zkoumáním se zjistí, že splnění žádostí potlačuje bolestivý pocit ega z nedostatku, a v klidné situaci, která následuje, je to opravdové štěstí z „Já“, které člověk zažívá, a ne akvizici ega. Zdroj potěšení nepochází z věci, jednání nebo události samotné, ale ze skutečnosti, že když se uklidní pocit tísně ega, může být pociťována přítomnost Já.

To je mechanismus, který stojí za všemi zisky ega. Bolestné chtění nebo hluk toužícího ega je umlčeno, a tak je příjemně prožíváno vnitřní Já. Chyba myslí je, že připisuje zdroj pocitu štěstí „tam venku“ namísto „tady“.

Bolest ze ztráty tedy není způsobena ztrátou osoby nebo objektu, ale z vlastní připoutanosti. Připoutanost je investice emoční energie. V pravý čas je znovu investována do náhradního objektu, nebo snad, doufejme, do oddanosti Bohu.

Stud, hanba

Být vyloučen nebo odmítnut společností nebo rodinou je obávaná situace, které se bojí „normální lidé“. Svědomí psychologicky nedotčené osoby se stane zvnitřněné (introjekce) rodičovskými a společenskými standardy chování. Toto je rozšířeno na vnitřního soudce vlastní hodnoty a toho, zda je člověk hoděn lásky, a znovu promítnuto na Boha jako na konečného Soudce.

Smysl pro sebe se zmenšuje nesouhlasem a rozšiřuje se odsouhlasením. Stud může být prožíván jako zklamání nebo rozpaky a má tak širší společenskou základnu než vina, která bývá více lokalizovaná nebo intrapsychická. Hanba má za následek nízkou sebeúctu, a ego se snaží skrýt nebo vyhýbat druhým. Hanba může mít společenský původ a může se vztahovat k obecným charakteristikám, jako je věk, pohlaví, barva, etnický původ, třída, ekonomická situace, inteligence, osobní vzhled, barva vlasů, postavení, náboženská příslušnost atd. Může to být bolestivé u mladých dospívajících lidí, kteří mají pocit hanby kvůli tělesné hmotnosti nebo obličejovým a tělesným rysům. V některých případech stupeň fixace dosáhne halucinačních a patologických rozměrů.

Chcete-li překonat hanbu, je užitečné si uvědomit, že je založena na pýše. Ztráta statusu je bolestivá ve stejné míře, v jaké se ego spoléhá na pýchu jako na oporu pro sebevědomí. Jenom narcistická pýcha zabraňuje, aby chyba nebo negativní zpětná vazba byla prožitá jen jako politování, a byla připsána lidské křehkosti a omylnosti. Chyby pomáhají člověku udržet pokoru.

Ztráta toho, co bylo oceněno, může mít za následek lítost, zármutek, žal, výčitky, smutek a osamělost. Ztráty pocházejí z připoutanosti, stejně jako iluze, že osoba nebo stav objektu byl „tam venku“ zdrojem štěstí.

Zdrojem lítosti a ztráty je nereálné očekávání od sebe a od ostatních. Nic ve světě formy není trvalé. Nakonec všechno musí být odevzdáno Boží vůli. Abyste uspěli při předávání, je nutné si uvědomit, že Boží vůle není přizpůsobena individuálnímu přání. Boží vůle má opravdu karmický desing celého vesmíru. Odevzdat se Boží vůli je odevzdat se pravdě, že nic jiného než konečná Realita není trvalé. Všechno, co vzniká ve formě, zase odchází. Ztráta je příležitost být osvobozen od připoutanosti.

Ztráta představuje lpění na minulosti a vzpomínky nahrazují vědomí skutečnosti. V žádném okamžiku neexistuje žádná ztráta ani zisk, oba vycházejí z životního příběhu člověka.

Apatie

Jak popření reality Lásky Boží jako absolutní pravdy postupuje, proměňuje se v beznaděj a nakonec ve sklíčenost apatie. Pokud je primárním zaměřením identifikace s egem jako „já“, pak jeho selhání vypovídají o bezcennosti a neúspěchu.

Nenávist k sobě přináší sebedestruktivní myšlenky nebo jednání a sebevraždu. Útěk může být vyhledáván prostřednictvím drog a alkoholu, nebo může rovnou způsobit psychózu s halucinacemi, paranoiu a bludy. Zoufalství oslabuje odolnost vůči negativním entitám, které jsou přitahovány zranitelnou kořistí, a tak vnuknou vraždu nebo násilí. Posedlost nižšími astrálními entitami může vést ke grotesknímu zločinu, jako je sériové zabíjení, které je charakteristicky divoké a strašné. (Sérioví vrazi dětí kalibrují mezi 7 a 35.)

Nejnižší úrovně vědomí (tamas) se ve společnosti kolektivně projevují jako bolest, zločin, chudoba, lhostejnost, lenost, hrubost, zneužívání, předčasná smrt, vysoká porodnost a kojenecká úmrtnost, opilost, hrubý jazyk, zjevné nepřátelství, vzdor, nedostatek vzdělání, znehodnocení krásy, míru a přírody, a opovržením pro posvátnost života. Krutost je divoká a ohyzdnost je oslavovaná hrubostí hudebních textů, rouhavostí a svatokrádeží.

Odpovědnost je odmítnuta a je nahrazena obviňováním. Existují nehody, znásilnění, střelby, utopení, autonehody, sebevraždy, krádeže, vloupání, drogy, boje a zbraně.

Říkáme o všech výše uvedených jevech: „Jak hrozné“, „stejný ke stejnému“, „vrána k vráně sedá“, „pokud budete spát se psy, dostanete blechy“, atd. Takže v nevědomí je jemné uvědomění, že zde existuje také centrální atraktorové pole na každé jiné úrovni vědomí. Ne jen v okolí, ale celé zeměpisné oblasti a subkontinenty jsou

domovem jejich energií. Skutečný zločinec je recidivista a většinou nakonec gravituje zpátky do vězení, jako by byl přitahován a cítil se doma v hrubosti a násilí. Strašná kvalita života ve slavné trestanecké kolonii ve Francouzské Guyaně byla vytvořena vězni – samotnými vězni – a nikoliv trestními orgány.

Je zajímavé, že sociologie v poslední době objevila povahu tohoto základního atraktorového pole a označila to „principem rozbitého okna“. Pokud nejsou časné známky úpadku korigovány svým okolím, přitahují další zneužívání, škody a zanedbávání, a míra poklesu se zrychluje, jako kdyby to byl magnet, který přitahuje to, co je negativní. Začíná to graffiti a pokračuje válkami gangů, drogami, střelbou a žhářstvím (např. jižní Bronx a Brownsville v Brooklynu v New Yorku; East End v Londýně atd.). Tak atraktorové pole úrovně vědomí působí jako magnet přitažlivým nebo odpuzujícím účinkem na ostatní energie, téměř jako by bylo nabitě nebo polarizované. Je to atraktorové pole negativní energie apatie, které přitahuje klasické společenské projevy chudoby, zločinu, přelidněnosti a strukturálního úpadku.

Chudoba tedy není v podstatě finanční záležitostí, ale je průvodní jev a důsledek specifické úrovně vědomí, a nelze ji vyléčit pouze finanční pomocí. Častěji finanční pomoc chudobu zhoršuje, neboť stimuluje již příliš vysokou míru porodnosti, která přináší ještě další chudobu. Při apatii a depresi je imunitní systém potlačen, což vede k nehodám a ke snížení odolnosti vůči nemocem. Neurotransmitery v mozku (tj. serotonin a norepinefrin) jsou potlačeny, stejně jako funkce brzlíku. Ztráta chuti k jídlu vede k anorexii a ke smrti hladem.

Klasická odezva na stres byla poprvé popsána fyziology jako „boj nebo útěk“ (tj. hněv nebo strach). Později Hans Selye definoval etapy jako (1) poplach, (2) odpor, a konečně (3) vyčerpání. Tyto tři etapy mají shodné emocionální, psychologické, fyziologické a duchovní charakteristiky. Paradoxně, „temná noc duše“ může vést k upuštění od velké egocentričnosti, která je základem. Je to také velká duchovní příležitost „se odrazit ode dna“ a zcela odevzdat vůli ega Bohu. To má za následek zdánlivě zázračné zotavení a duchovní znovuzrození.

Odsuzování

Jedná se především o lidskou slabinu, která je založená na pýše a je méně zakořeněná v primitivním zvířecím chování než základní reakce ega, které byly právě projednány. Nicméně i ve skupinách zvířat vede aberantní chování k vyloučení ze stáda nebo smečky.

U lidí stanoví sociální okolnosti přijatelné a nepřijatelné chování nebo systémy víry. Pejorativní denunce a odsouzení jsou institucionalizovány a odsuzování je podporováno a povzbuzováno. Chování je charakterizováno morálkou a etikou a je jednoduše hodnocené jako dobré versus špatné, nebo správné versus nesprávné.

Protože odsuzování může mít a často mělo tak extrémně destruktivní výrazy a důsledky v dějinách lidstva, je třeba ho důkladně vyšetřit. Z čistě duchovního hlediska, paradoxně, samotné odsuzování je něco, co je považováno za „špatné“ nebo „zlé“. Současně je neposuzování popsáno jako „špatné“ nebo „chybné“. To vychází z postoje, že odsuzování je nutné ve společnosti, kde jsou nezbytné hranice, normy a

limity, které jsou považovány za potřebné pro společenské přežití.

Cesta z tohoto dilematu je uznat, že odsuzování je moralistický pohled dobrý / špatný. Je to úhel pohledu na žádoucí versus nežádoucí chování, které lze naopak považovat za přijatelné, funkční, integrující a konstruktivní versus nepřijatelné, nefunkční, neintegrované nebo destruktivní. Je to to, co vede k Bohu, k životu, k pravdě a k lásce, a co vede v opačném směru. Tak člověk může volně podporovat nebo odmítnout alternativy bez odsouzení.

Lidské ponoření do úskalí soudu je energizováno, podporováno a propagováno náboženskými axiomy a domněnkou, že Bůh je konečným základem a ospravedlněním odsudků. To je ve skutečnosti jedna ze zásadních opor hlavních náboženství založených na autoritářství.

Na úrovni dítěte nebo domácího zvířete je určité chování odměňováno a chyby nejsou odměněny. Výsledkem je Pavlovův reflex, jehož obsah závisí na sociálních podmínkách, včetně rodičovských schopností. Jeho úspěch také závisí na vrozené schopnosti kognitivního (poznávacího) systému, který je přenášen geneticky. Úspěch systému podmíněného odměňováním a neodměňováním je dále ovlivněn emoční maticí, ve které může být odměna lásky, nebo její odmítnutí, důležitější než strach z trestu. Nejúspěšnější výsledky jsou tam, kde odměna lásky převládá.

Na nejnižších úrovních vývoje vědomí, především na úrovni zvířete, správné versus špatné znamená zisk proti ztrátě. Na další úrovni se motivem stává strach před negativními důsledky, včetně viny. Jak vědomí postupuje, motivy pro chování zahrnují sociální souhlas, sebezpřijetí a sebeúctu. Toto se pak spojuje do úrovně integrity a morální odpovědnosti v hladině 200. Jak se to objeví, mluvíme o formování charakteru a sebeúctě.

Jak se egocentričnost a sobectví zmenšují jako motivátory, schopnost obávat se o štěstí a dobré životní podmínky ostatních lidí začíná převládat, a tedy láska (úroveň 500) a její zisk či ztráta se stává dominantní. Jak tento sklon dozrává, schopnost lásky se stává vyjádřením toho, čím se člověk stal (úroveň 540) a je bezpodmínečná.

Láska se pak stává polem a kontextem, stejně jako obsahem záměrů a činností.

Tak je zřejmé, že když se vědomí vyvíjí, už nepotřebuje odsudky nebo polaritu dobrého / špatného jako vodítka pro chování. Volba toho, co je integrované a milující, nastane spontánně, protože je přirozeným vyjádřením vyvinutého pochopení života. Duchovní rozlišování pak překračuje nutnost se spoléhat na černobílý dualistický vjemový systém méně vyvinutého ega. Morálka je nahrazena realitou a duchovním rozlišováním.

Rekontextualizace úrovní vědomí

Každá úroveň představuje neosobní pole energie, které může být zjištěno kalibračními technikami. Úrovně představují progrese vývoje vědomí a jsou v souladu s úkoly odpovídajícími této úrovni. Každá úroveň tak slouží svým vlastním účelům jako schodiště. Každá úroveň se může jevit jako překážka nebo dokonce

škodlivá těm, kteří se vyvinuli mimo ni, ale na druhé straně každá úroveň představuje pokrok a zlepšení nad úrovní pod ní.

Lidský svět tedy představuje očistný rozsah příležitostí a možností, od nejhroznějších až k nejvyšším, od strachu k odvaze, od zoufalství k naději, a od chamtivosti k lásce. Tedy pokud je účelem člověka zkušenost se vyvíjet, pak je tento svět dokonalý takový, jaký je.

Následující část: [Kapitola 13: „Mysl“](#)